

KAPITOLA PATNÁCTÁ

O několik hodin později, zpět v mém pokoji v Profesionálním ženském klubu, jsem se důkladně vykoupala. Služebná mi pomohla smýt uhlový prach z vlasů, a když bylo vše hotovo, oblékla jsem se do županu. Rozcuchané mokré vlasy jsem zabalila do suchého ručníku a šla si lehnout. Jít spát s mokrou hlavou není dobrý nápad, protože vlasy se všelijak zkroutí a člověk pak vypadá jako Medúza. Jenže nebylo zbylí, nutně jsem potřebovala trochu spánku. Z probdělé noci a těžkostí se Sherlockem, když zjistil, že lady Cecilie zmizela, jsem byla naprosto vyčerpaná.

Abych mu nekřivdila, jeho vztek se projevil především tím, že se mu nos zbarvil do běla. Nenadával ani nekřičel, dokonce ani nezvýšil hlas, ale bylo znát, že uvnitř je rozčilený. Myslím, že se zlobil především sám na sebe za to, že od Cecilie očekával poslušnost. „Nenapadlo by mě, že tu bude někdo další, kdo je stejně neovladatelný jako ty, Enolo,“ vyštěkl, než ve velmi nejisté náladě odešel.

Rozčilená byla i paní Baileyová a paní Fitzsimmonsová. Krátce potom, co Sherlock prásknul předními dveřmi, za mnou obě přišly a hlasitě si stěžovaly, že v jejich peněženkách, které měly na židlích v kuchyni, chyběly všechny peníze. V každé peněženke byl lístek, na němž bylo napsáno „Dlužím“, přesně vyčíslená částka a pod ní mé jméno. Tento kostrbatě napsaný vzkaz jsem tam samozřejmě nenechala já, ale Cecilie, která věděla, že jsem vždycky měla dost peněz a nebude mi vadit dluh splatit. Jakmile jsem Fitzsimmonsově a Baileyové peníze vrátila, a tím je uklidnila, zaradovala jsem se, a to ze dvou důvodů: za první, že Cecilie má dostatek financí, aby několik dalších dní mohla zůstat na útěku, a za druhé, že pořád ještě používá levou ruku, ačkoli jí psaní s ní nešlo tak dobře.

Vrátila jsem se do svého ubytování v Profesionálním ženském klubu s nevzrušeným výrazem, abych zakryla své obavy o lady Cecilii. Dokud zůstane sebevědomou levorukou dámou, nemusela jsem se o ni strachovat. Protože však byla vychovávána jako pravoruká a poddajná, mohla se kdykoli změnit v mírnou bezmocnou dívku. I když jsem zavřela oči, abych si odpočinula, pořád jsem se touto myšlenkou trápila. A taky mi bylo těžko kvůli bratrovi. Hluboko v srdci jsem cítila nezvyklou bolest. Případala jsem si snad vinna? Ne; když jsem nad tím zpětně přemítala, zjistila jsem, že jsem nemohla jednat jinak. Ale on se zlobil a já se kvůli tomu trápila. Bylo pro mě nové mít bratry, mít rodinu, strachovat se, že o ně přijdu. Nepohádali jsme se, to ne, ale i tak mi bylo mizerně.